

Σωστός με το Θεό και τους ανθρώπους (Κυριακή Τελώνου και Φαρισαίου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

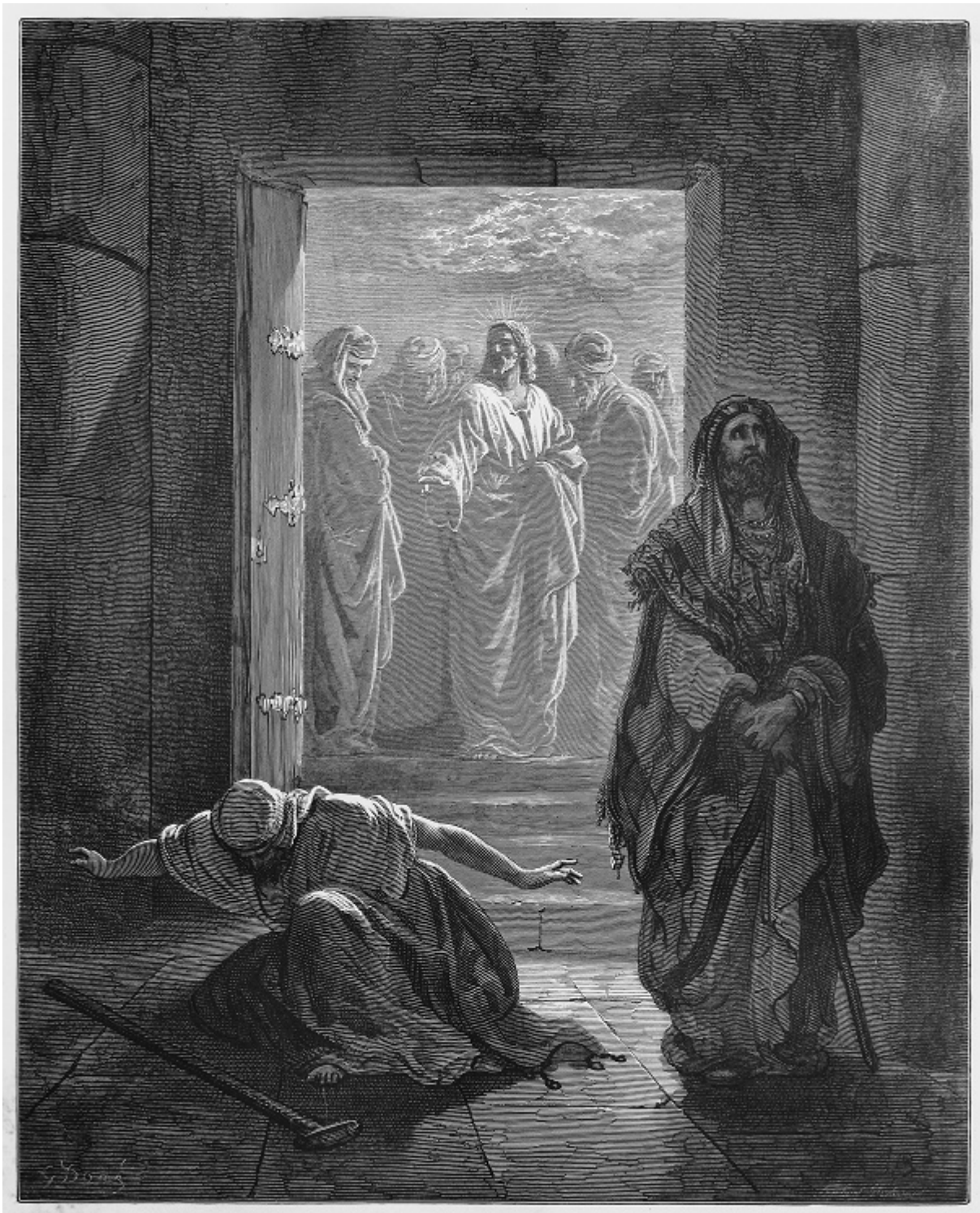

Ποιά είναι η σωστή σχέση με τον Θεό;

Ξέρω ότι ο Θεός είναι δημιουργός μας. Είναι ευεργέτης μας. Ό,τι καλό έχουμε στο σώμα, στην καρδιά, στη ψυχή μας, δωρεές Του είναι. Όλος ο κόσμος είναι δική Του προσφορά σ' εμάς.

Λέει η Αγία Γραφή: Έφτιαξε τον κόσμο ο Θεός και έβαλε τον άνθρωπο σαν βασιλιά της κτίσεως. Και όλοι μας λίγο-πολύ, έχουμε τη δυνατότητα να βλέπουμε την ομορφιά της φύσεως και να την απολαμβάνουμε.

Και κάτι ακόμη έχουμε τη δυνατότητα να κά-νουμε: Να ερχόμαστε σε μια ανθρώπινη επικοινωνία μεταξύ μας και με τον Θεό. Ποιός είναι ο νόμος που ρυθμίζει αυτή την καλή επικοινωνία μεταξύ μας και με τον Θεό; Η αγάπη!

Αμα θέλω να είμαι άνθρωπος του Θεού, πρέ-πει να έχω καλή επικοινωνία -και να φροντίζω να έχω με όλους, γιατί είναι και αυτοί του Θεού. Είναι αδέρφια μου. Πρέπει λοιπόν να τους αγαπάω. Να αγωνίζομαι να έχω απέναντί τους καλά αισθήμα-τα. Δηλαδή, να θέλω να τους κάνω καλό. Να τους τιμώ. Να τους σέβομαι.

Όταν κάποιος κακολογεί τους άλλους, δεν τους αγαπάει. Το λάθος του φαρισαίου ήταν: Κα-κολογούσε τους άλλους. Ξεχώριζε τον εαυτό του από αυτούς. Έλεγε:

- Άλλο εκείνη η παλιοφάρα. Άλλο εγώ, που είμαι καλός άνθρωπος!...

* * *

Δεν είχε όμως σωστή σχέση ούτε με τον Θεό.

Όποιος έχει σωστή σχέση με τον Θεό, αγαπά το θέλημά Του. Θέλει να βρίσκεται ευθυγραμμισμένος μαζί Του. Κοντά Του. Και ό,τι ο Θεός θέλει, εκείνο και αυτός αγαπά.

Ο Θεός θέλει να αγαπάμε τους άλλους; Τους αγαπάμε! Θέλει να τους τιμάμε; Τους σεβόμαστε.

Ο φαρισαίος, δεν τα έκανε αυτά. Γι' αυτό δεν έφυγε από την Εκκλησία δικαιωμένος, αλλά ζημιωμένος.

Ενώ ο τελώνης, όταν μπήκε στην Έκκλησία, ξέχασε τον παλιό του εαυτό, και μίλησε με τον Θεό ειλικρινά:

«Θεέ μου, είμαι στη ζωή μου λάθος. Ελέησέ με. Δείξε και σε μένα την ευσπλαχνία Σου».

Να, η σωστή σχέση με τον Θεό.

Όταν ο τελώνης γίνεται φαρισαίος

Μια ακόμη παρατήρηση:

Θα ήταν για μας ευκαίριο να είμαστε στην κα-θημερινή μας ζωή σαν τον φαρισαίο. Δηλαδή, ούτε αρπαγές, ούτε άδικοι, ούτε μοιχοί, ούτε λωποδύ-τες, ούτε βλάσφημοι, ούτε υβριστές. Μακάρι στην επικοινωνία μας με τους άλλους να είχαμε αυτές τις καλές αρχές.

Αλλά μέσα στην Εκκλησία, να είμαστε σαν τον τελώνη. Να λέγαμε στον Θεό: «Κύριε, αγωνίζομαι έξω στην κοινωνία να αποφεύγω ό,τι το αντίθετο στο θέλημά Σου. Όμως πόσα είναι εκείνα στα οποία σφάλω! Και προπαντός, πόσο η καρ-διά μου απέχει από αυτό που Συ θέλεις! Θέλημά Σου είναι να έχω πολλή αγάπη και βαθύ σεβασμό. Σε Σένα, στον εαυτό μου, στο σώμα και τη ψυχή μου και στους άλλους. Αλλά πόσες φορές σφάλω; Συγχώρησέ με, Κύριε!».

Το ιδανικό, λοιπόν, θα ήταν να είχαμε τις αρετές του φαρισαίου και την ταπείνωση του τελώνη.

Εμείς, όμως, εφαρμόζουμε το αντίθετο: Ενώ κάνουμε τα έργα του τελώνη - παλιανθρωπιές δη-λαδή- φουσκώνουμε από τον εγωισμό του φαρισαίου. Επιμένουμε να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους άλλους, και πάντοτε να τους βρίσκουμε λίγο κατώτερους από εμάς. Και τους κατακρίνου-με και τους κακολογούμε. Γιατί;

Γιατί ξεχνάμε τον νόμο του Θεού και την κα-τάστασή μας. Όταν κανείς ξεχνάει σταθερά και μόνιμα τον νόμο του Θεού, ξεφεύγει εντελώς. Πό-σοι από μας ξεφεύγουμε πολύ μακριά και για πολύ χρόνο από το θέλημα του Θεού;

Και όταν θυμηθούμε ότι πρέπει να γυρίσουμε, αντί να πάρουμε το φρόνημα του τελώνη και τα μυαλά του, γινόμαστε φαρισαίοι από την ανάποδη. Και τί λέμε;

«Εγώ, μπορεί να κάνω ό,τι κάνω στην πιάτσα. Αλλά η καρδιά μου είναι καλύτερη από εκείνους τους παλιοφαρισαίους που πηγαίνουν στην Εκκλη-σία»!

Δηλαδή κάνουμε την κατάκριση του φαρισαίου και τις βρομοδουλειές του τελώνη μαζί. Όλα στραβά!

Να ζηλέψουμε το άριστο

Ποιό είναι το σωστό;

Το σωστό είναι: Να έχουμε την ταπείνωση του τελώνη. Αλλά και να κάνουμε όλα τα καλά έργα που απαιτεί ο Θεός, ευγνωμονώντας Τον που μας δίνει Εκείνος τη δύναμη να τα κάνουμε· και επιπλέον, στη σχέση μας την καθημερινή με τους ανθρώπους, να τους αντιμετωπίζουμε όχι με υπε-ροψία και κατάκριση, αλλά με απέραντη αγάπη και καλωσύνη.

Η προσευχή του τελώνη «ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ», είναι όλη κι όλη έξι λέξεις. Μα είναι τόσο χαριτωμένα λόγια ενώπιον του Θεού, που όταν ο άνθρωπος τα λέει, τα αισθάνεται και τα έχει στην καρδιά του, τα λόγια αυτά ανοίγουν και την καρδιά του Θεού και τα αυτιά Του. Από κει και πέρα ο Θεός μάς ακούει. Γιατί ο Θεός είναι της αγάπης και της ταπεινώσεως.

Αρχίζοντας την προπαρασκευή για το Πάσχα, μας λέει ο Χριστός:

- Κάνετε σωστές τις σχέσεις σας με τον Θεό. Ετοιμασθείτε. Ανασκουμπωθείτε. Ψάξτε τον εαυτό σας. Αποφασίστε να βαδίζετε καλύτερα. Σταθείτε με ταπείνωση και συντριβή ενώπιον του Θεού. Αρχή και ξεκίνημα: «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ».

Να μας φωτίζει ο Θεός να έχουμε αυτό το σω-στό φρόνημα, να κυβερνάει τη ζωή,

τα έργα, και τα αισθήματά μας. Αμήν.

(+Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Η χαρά διά του Σταυρού, εκδ. Ι. Μονή Προφήτου Ηλίου-Πρέβεζα, σ.14-18).